

Tonkamy Boh, kiž kwumjerenju je-
ne, ani kwurecjenju, tonkamy, praju ja,
dawa na jene psches Mjeru bohate
Waschnje. Pšchetoz won to, sčtož da-
wa, nedawa jako saskuzenu Sdu, kotruž
by dacž dyrbjal, ale, kaž te Słowa
wobkwjestsja, s Luboszu. Tehodla je
won tajki Dawaczer, kiž s Wutrobu
rad a snedogruntowanaj (bojškej) Lu-
boszu dawa, kaž kam praji: Boh je
ton Sswjet lubowak.

Bewščitkimi Poczinkami pak žadyn
wetschi neje, hacž ta Lubosz. Pšchetoz
my widzimy, so jedyn teje Wjezy dla,
kotruž lubuje, Čyelo, Žiwenje, a wschit-
ko sčtož ma, wostaji a nanju waži.
Szerpliwoš, Potziwoš a Sdžerli-
woš a tym rune Poczinki, su derje
tejšč jara pšekne Poczinki, Luboži pak
žadyn wot nich runy neje, dokelž wschit-
ke druhe Poczinki we šebi wobsaněje,
a tejšč šobu pšbineže. Tak nec in-
ton fromny a prawy nikomu žaneje
Kšiwodny aby Škody, welje menje
here won temu druhemu to, sčtož jeho
je, precž, welje wjazylada won, so by koj-
demu to jeho dat. Kohož pak lubu-
ješč, temu šo ty žylje podasč, tak so
won tebe hottoweho a rada lubje pomoz-
neho namaka we wschitkim, dziež twoje-
je Rady aby Pomožy potreba.

Tak praji tudn našč Knes Žesus
Kryštus tejšč, so nam našč Boh
nedawa, Szerpliwošje dla, ani po
Prawdii Saznužby dla, ale teho naj-
wetscheho a najwošebnišcheho Poczinka,
teje Lubošje, dla. Pšchi tem dyrbeli

tehodla dobreje Myšlje bydž, a wschitka
Srudoba dyrbjala šo snaschich
Wutrobow subicž, dy bychmy taj-
ku nedogruntowanu Luboš božeje
Wutrobny prawje wobladali, a s Wu-
trobu wjerili, so Boh ton najwoschi a
najwetschi Dawaczer je, a so tajki Dar
šteho najwetscheho Poczinka, šteje Lu-
bošje, hew pšindže.

Tajke Waschnje pšchitem Dawanju,
dyž šo s Lubošje stane, činitedšč ton
Dar wošebnišči a krasnišči, tak so
tež tehodla w Pšchitowu rjeka: To
wot lubje Ruki hew pšindže, dyž wje-
my, so won s Wutrobu snami derje
mjeni. Temu na pščekiwo pak ne-
budže šebi nihtu jara welje šteho Šen-
kowanja činici, wot kotrehož wje, so šo
s Wutrobu stalo neje. Po tajkim dyr-
bjal šebi ton Čłowek, kiž jeno jene Wo-
ko, aby jeno jenu Nohu ma, to jenicžke
Woko, a tu jenicžku Nohu tak wošo-
ko wažicž, dyž li što druhich Wecžow aby
Nohow, jeno so wje, so je tajke šwoje
jene Woko, a tajku šwoju jenu Nohu
wot Boha sluteje wotzowkeje Lubošje
dostat.

Dyž tehodla Kryštus šjawnje praji,
so naš Boh wutrebne lubuje; da ščak
šo nam salesži, tajkeje Lubošje dla
wschitke jeho Dary šebi welje wažicž,
wošebne pak to, sčtož wot njeho kna-
škej Šbožnoszi, a kpošynnenju nascheje
Wjern postajene je, jako tu šwjatu
Ččženizu, a ton jara wulžy krasny
Šakrament Kryštuffoweho Ččžeta a
Krwje. Pšchetoz hacž to runje pšched
(D) Sswje-